

12 червня Володимиру Фурманчуку - 70!

Філософія любові

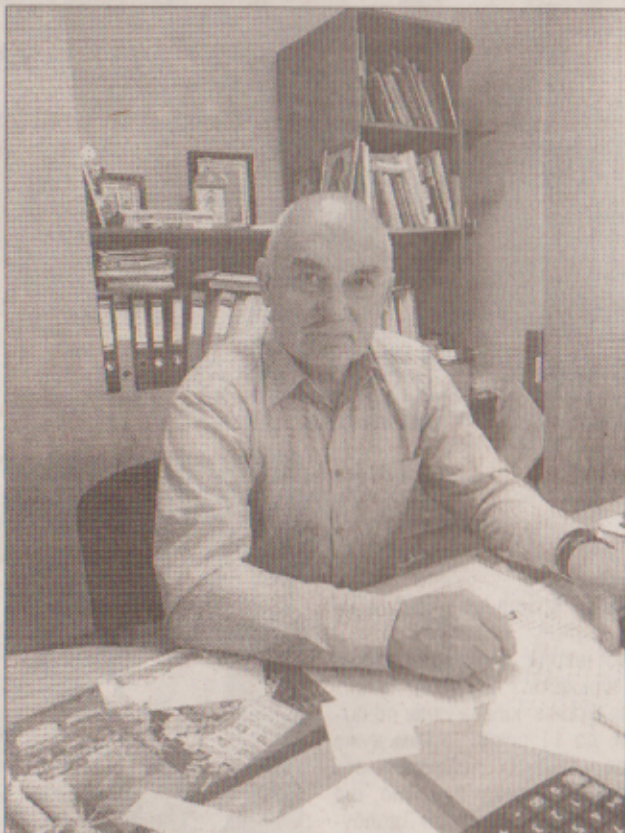
Я зітканий з любові,
що від Бога, -
Й любов'ю я освячую усе.

Цими словами відкривається моя перша збірка віршів, що побачила світ з десяток років тому. Вони є і моїм життєвим кредо, а ще якнайповніше характеризують мого друга - Володимира Івановича Фурманчука - директора Здолбунівського заводу пластмасових виробів «Іскра», підприємства, яке має багатолітню історію. Понад 50 років віддав заводу і він сам.

Спочатку був різноробочим, учнем токаря. Після служби в армії знову повернувся сюди, працював робітником екструдерного цеху, слюсарем у відділі головного механіка.

Допитливий, наполегливий, начитаний, юнак не міг вдовольнитися досягнутим. Йому хотілося більшого, глибше вникнути у виробничі процеси. Отож, у 1972 році став студентом. Почав вчитися у Львівському політехнічному інституті, але згодом перевівся на механічний факультет Українського інституту інженерів водного господарства в Рівне. Вчився з ентузіазмом. Старанно. У нього й досі зберігаються акуратно записані конспекти лекцій, різноманітні підручники того часу.

У 1976 році завод знову стоїть його але тепер вже

Володимир Іванович ФУРМАНЧУК в робочому кабінеті.

були і в республіках колишнього СРСР.

Звичайно, сьогодні підприємство, як і вся українська економіка, переживає складні часи. Неймовірно здорожчала сировина, не вистачає коштів для модернізації обладнання, посилилася конкуренція за ринки збуту продукції. А ще, ніде правди діти, дошкаляє розгнудана політика фіскальних інсти-

тують промисловим обладнанням. Їх географія дуже і дуже широка.

Він взагалі людина дуже активна, ніколи не сидить без діла. І, звичайно ж, живе не лише проблемами заводу. Цікавиться всім. А коло інтересів його надзвичайно широке. Він завзятий мислivecь, успішний і досвідчений бджолар, утримує гарну пасіку. Кічка років тому за-

На виробництві.

ще часто разом зі своїм керівником беруть участь у робітничих спартакіадах. Сам Володимир Іванович чудово грає в настільний теніс, любить гру на більярді. Він - справжній футбольний уболівальник, намагається не пропускати престижні матчі у Києві, Львові, інших містах України.

Любить він і пісню, чудово співає сам, грає на баяні. Останнім часом захопився садівництвом. І в цій справі також має неабиякі успіхи: вирощує троянди, екзотичні дерева і кущі, яблуні й груші.

А ще почав вирощувати гриби. Він взагалі зятятий грибник. Котрогось року ми з ним завершили грибний сезон за два тижні перед новорічними святами. Тоді назбирали по кошику гігрофора пізнього - чудових солодкуватих грибів, які ще називають мокри-

вському - дружина Любов Іванівна, прекрасний лікар-педіатр, у минулому завідувача дитячим відділенням залізничної лікарні в Здолбуніві. В сім'ї дві дочки: Любаша (також лікар, живе і працює в Польщі) та Женя (доктор юридичних наук, здолбунівчанка, трудиться в Рівному). Під стать донькам і зяті. Сергій - знаний у польському Лодзі хірург-офтальмолог (прізвище Філатов!), а чоловік Євгенія - будівельник, заснував власну фірму з утеплення житла.

Але найбільша втіха - онуки. Троє, в тому числі і найменшенький, живуть у Польщі, двоє - у Здолбуніві. Всі вони дуже люблять свого дідуся, довіряють йому свої найбільші таємниці.

Справжній життєлюб і патріот, наш ювіляр завжди

почесним званням «Заслужений працівник промисловості України». Але, на жаль, десь загубилися ті документи в довгих ящиках чи шухлядах чиновників. Не до них було їм під час шаленої боротьби за владу. А шкода. Бо сьогодні на пальцях однієї руки можна порахувати трудові колективи, які вижили і успішно працюють, зміцнюючи економіку в цих непростих умовах.

Чи відбувся б Володимир Фурманчук без інших людей, які тісно пов'язані з його долею? Впевнений, що ні. Та, власне, так думає і він сам. Бо як же інакше? Величезний вплив на нього справили батьки - Іван Степанович та Марія Прокопівна (на жаль, уже покійні), вчителька Надія Михайлівна Кулеша, наставники по роботі Микола

У 1976 році завод знову стрічав його, але тепер вже як дипломованого інженера-механіка. Тут вже було широке поле діяльності, і він з головою поринув у робочі будні. Згодом став заступником директора заводу, а ще через деякий час колектив обрав його своїм керівником.

Підприємство було добре відоме не лише в районі і області, але й далеко за межами України. Його продукція, а особливо дитячі іграшки, експортувалися в країни Європи і Азії, добре знані

діти, дошкуляє розгнуждана політика фіскальних інституцій. Але, попри все, завод живе, тут трудяться люди. І це тоді, коли багато підприємств Здолбунівщини вже давно збанкрутіли і припинили своє існування.

Володимир Іванович Фурманчук багато робить для того, щоб «Іскра» не згасла. Він частий гість на різноманітних ярмарках, виставках, бере активну участь у багатьох симпозиумах, зустрічах і переговорах з поставальниками сировини і матеріалів, фірмами, які тор-

ний бджоляр, утримує гарну пасіку. Кілька років тому захопився апітерапією, побудував затишний апібудиночок, у якому всім бджолосімей, і радо запрошує оздоровитися в ньому своїх друзів і просто знайомих. Причому абсолютно безкоштовно.

Вимогливий, підприємливий керівник, він постійно турбується про навчання кадрів, їх відпочинок. Щороку робітники підприємства здійснюють туристичні поїздки по Україні. Особливо облюбували Карпати, відвідують релігійні святині. А

- чудовий солодкуватих грибів, які ще називають мокрицею або ласункою.

Любитель поезії і красивого письменства, Володимир Іванович не на словах, а на ділі знає, що таке красиве і корисне, бо разом з трояндами росте в його саду і чимало сортів смачного винограду, який так полюблюють його внуки. До недавнього часу їх у нього було четверо. Цьогоріч народився п'ятий.

Це, так би мовити, його тили. А вони надійні. Його перший друг і помічник у

українний патріот, наш ювіляр завжди охоче відгукується на потреби людей, на добрі справи, які започатковуються у місті чи районі. Завод не раз був спонсором міських об'єктів і свят, допомагав творчим особистостям, захисникам України, які йшли боронити нашу Незалежність, брав участь у ремонті лікувальних закладів і дитсадків і т. п.

Років десять тому влада колишнього Здолбунівського району представляла Володимира Івановича Фурманчука до нагородження

директора заводу Кулеша, наставники по роботі Микола Войтюк, Степан Музичук, колишня директорка заводу Галина Хатунцева, двоюрідний брат - народний артист України Олександр Трофимчук та його дружина - також народна артистка України Людмила Маковецька, колеги і друзі. Всі вони вклали свою частку в його зростання і становлення як людини, як фахівця, як керівника колективу. Словом, спрацювала життєва філософія любові. Його - до людей і людей - до нього.

Володимир ДРОЗЮК.
Фото Василя БУРЧЕНІ

Горнуться до дідуся онуки, довіряють йому свої секрети.

З дружиною й онуками.